

Ἐπειτα τράδηξε τὸ μαχαίρι του καὶ γονάτισε ἀπὸ πάνου ἀπ' τὸ λιπόθυμο ἀρνί...

Ἐτελείωσε.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνη ὁ Κωσταντῆς ὁ Μάγκαλος ἔσφαζε μονάχος τοῦ τάρνια ποῦ πουλοῦσε.

Ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἔλθῃ στὰ συγκαλὰ του.

Ἀθήναι, 28 Ἀπριλίου 1911

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΘΠΟΥ σταθῶ, ὅπου γυρίσω,
στὸν κόσμον ἢ στήν ἐρημίαν,
παντοῦ καὶ πάντα θ' ἀντικρύσω
τὴν ἰδική σου ζωγραφίαν.

Βλέπω τὰ μαῦρα τὰ μαλλιά σου
μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ βαθύ,
βλέπω τὴ φλογερὴ ματιά σου
στοῦ ἡλίου τὴ φεγγοβολή.

Τὰ στήθια σου τὰ χιονισμένα
στήν ἀνθισμένη ἔμυδαλιά·
στὰ ῥόδα τὰ μισανοιγμένα
τὰ χεῖλη σου τὰ δροσερά.

Βρίσκω τὴν ἄδολη πνοή σου
εἰς τὸ θυμάρι τοῦ βουνοῦ·
ἀκούω τὴ γλυκειὰ φωνή σου
εἰς τὸ τραγοῦδι τ' ἀηδονιοῦ.

Ἀχ! καὶ στοῦ τάφου της τὸ χῶμα
ἢ πονεμένη μου ψυχὴ
θὰ ὄνειρεύεται ἀκόμα
τὴν ὄψι σου τὴν τρυφερή.

† ΙΩ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

(Jean Moreas)